

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **STUDENT AGENCY, k.s.**, se sídlem Brno, náměstí Svobody 86/17, IČ: 253 17 075, zast. JUDr. Markétou Jančurovou, advokátkou, se sídlem Brno, náměstí Svobody 86/17, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13.7.2009, č.j. 16/53715/2009/1634,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21.5.2009 č.j. 7826/09-2700-700601 R-20 a to tak, že výše uložené pokuty podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. byla změněna na 900 000,- Kč. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že: „Ve výroku I. shora uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně se text „1 000 000,-Kč (slovy: jednomilionkorunčeských)“ nahrazuje textem „900 000,- Kč (slovy: devětsettisíckorunčeských)“. Dále se v tomto výroku mění text „Pokuta se ukládá za období od 1.1.2007 do 31.12.2008 na text „Pokuta se ukládá za období od 1.1.2007 do 28.9.2008“. Zbývající text výroku I. zůstává beze změny. Výrok II. se v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. potvrzuje. Pokuta je podle § 17 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb. splatná do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet uvedený ve

výroku shora uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně. Ve shodné lhůtě je i splatná na účet uvedený ve výroku prvoinstančního rozhodnutí částka paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč, která byla uložena Finančním ředitelstvím v Brně podle § 79 odst. 5 správního řádu.“

V odůvodnění pak žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že cenovou kontrolou bylo prokázáno, že do výpočtu koeficientu „k“ pro propočet věcně usměrňované ceny linkové dopravy na rok 2007 a 2008 prodávající zahrnul do ekonomicky oprávněných nákladů neoprávněně silniční daň ve výši 367 866,- Kč. Uvedl, že ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona č. 16/1993 Sb. jsou vozidla zabezpečující z více než 80% linkovou osobní vnitrostátní přepravu od této daně osvobozena. Proto náklady na silniční daň u těchto vozidel nejsou ekonomicky oprávněným nákladem v kalkulaci věcně usměrňované ceny linkové dopravy.

Žalovaný také uvedl, že v rámci nového projednání mělo finanční ředitelství znovu ověřit výši neoprávněně zahrnutého nákladu za zaplacení silniční daně do výpočtu koeficientu „k“. Účastník (žalobce) na dotaz finančního ředitelství ve svém dopise ze dne 24.4.2009 uvedl, že platil silniční daň za všechny jím užívané autobusy, neboť si nebyl vědom uvedené výjimky (doklad ve spise č. 13). Toto své tvrzení doložil podle žalovaného přiznáním k dani silniční za kalendářní roky 2005 a 2006 (náklady z tohoto období vstupují do propočtu koeficientu „k“ pro roky 2007 a 2008). Dále v tomto přípise uvedl, že do výpočtu zahrnul pouze 29, resp. 45 autobusů, přestože mohl zahrnout všechny, neboť všechny autobusy splňují na 90 – 95 % podmínku použití ve veřejné linkové dopravě v daném roce.

K tomuto kontrolnímu zjištění odvolací orgán uvedl, že u autobusů, jejichž počet vstupuje do veličiny „A“ ve výpočtu koeficientu „k“ je zahrnutí nákladů na silniční daň neoprávněným nákladem. V dalším řízení finanční ředitelství jednoznačně prokázalo neoprávněnost tohoto nákladu. Odvolací orgán tedy považoval tuto část kontrolního zjištění za správnou.

Dále žalovaný uvedl, že kontrolou bylo prokázáno, že účastník (žalobce) propočtl pro rok 2007 a 2008 věcně usměrňované ceny plného jízdného koeficientem „k“, ale na více než 50% linek takto propočtenou cenu plného (obyčejného) jízdného překročil. Tomuto kontrolnímu zjištění je podle žalovaného nutno uvést, že podle bodu (6) pol. č. 7 Části II. výměru č. 01/2007 (resp. bodu (6) pol. č. 4 Části II. výměru č. 01/2008) může dopravce propočtenou cenu zvýšit na spojích, odsouhlasených příslušným dopravním úřadem o 20 %. Tento souhlas v celém řízení nebyl předložen. Přesto podle žalovaného v příloze písemného vyjádření k protokolu ze dne 22.12.2008 předložil účastník (žalobce) opravený propočet věcně usměrňovaných cen pro kontrolované období, kde u některých spojů toto navýšení provedl (rok 2007 na 19 spojích, rok 2008 na 26 spojích). Obdobně je podle žalovaného navýšení těchto spojů provedeno i v příloze k doplnění odvolání ze dne 4.3.2009. Toto navýšení považoval odvolací orgán jednoznačně za neoprávněné vzhledem k neexistenci souhlasu příslušného dopravního úřadu. Finanční ředitelství podle žalovaného doložilo, že účastník (žalobce) překročil regulované ceny i na dalších linkách, kde neprovedl popsané zvýšení o 20% (viz příloha k napadenému rozhodnutí).

Odvolací orgán nesouhlasil s postupem finančního ředitelství pokud se jednalo o období od 29.9.2008 do 31.12.2008, nepovažoval kontrolní zjištění za toto období za dostatečně prokázané, a proto zkrátil v odvolacím řízení období, za které je ukládána pokuta.

Odvolací orgán konstatoval, že v příloze k napadenému rozhodnutí je doloženo, na kterých spojích účastník (žalobce) v kontrolovaném období, resp. v období od 1.1.2007 do 28.9.2008 uplatnil vyšší než regulované ceny. Vzhledem k tomu, že ve vyjádření ze dne 24.4.2009 účastník (žalobce) uvedl, že mu nejsou známy údaje o počtu přepravovaných osob v kontrolovaném období, nemohlo finanční ředitelství provést výpočet výše neoprávněného

majetkového prospěchu v souladu s ust. § 8 odst. 1 vyhl. č. 580/1990 Sb. Z tohoto důvodu finanční ředitelství provedlo pouze orientační propočet výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu, který zahrnuje pouze údaje o spojích, u kterých provedl účastník (žalobce) neoprávněně navýšení cen o 20%. tento výpočet byl použit jako jedno z kritérií při stanovení výše pokuty.

Podle odvolacího orgánu je ve spise spolehlivě prokázána skutečnost, že účastník (žalobce) v období od 1.1.2007 do 28.9.2008 uplatnil na více než 50% spojích vyšší ceny, než odpovídají platné regulaci cen.

Dále se pak odvolací orgán zabýval námitkami, které byly vzneseny v odvolacím řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, že žalobce při své činnosti v letech 2007 a 2008 porušil ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. tím, že při výpočtu koeficientu „k“ pro výpočet cen jízdného zahrnul do tohoto výpočtu ekonomicky neoprávněně náklady (silniční daň), že uplatněné ceny na více než 50% provozovaných linkách přesahují maximálně možnou věcně usměrňovanou cenu jízdného a že žalobce zvýšil propočtenou věcně usměrňovanou cenu v rozmezí do 20% bez doložení souhlasu příslušného dopravního úřadu. Podle správních orgánů nerespektoval závazný postup při tvorbě ceny při její kalkulaci podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb.

Podle žalobce výměry žalovaného, podle kterých byly v letech 2007 a 2008 stanoveny ceny vnitrostátní silniční linkové osobní autobusové dopravy, nejsou v souladu se zákonem č. 526/1990 Sb. Stát by měl před zavedením cenové regulace dát přednost opatřením jiným, která by tržní prostředí a konkurenci mohla vytvořit. Není podle žalobce ústavně konformní, resp. je rozporné se zásadou přiměřenosti, pokud stát přistoupí k cenové regulaci bez toho, aby nejdříve nedošlo k marnému pokusu o vyřešení nastalého stavu dle již platné a účinné právní úpravy. Žalobce má za to, že rozhodnutí cenových orgánů, jež stanoví, že jsou tyto stanovené podmínky splněny a je tedy možno přistoupit k cenové regulaci, musí být přezkoumatelné a možnost přezkoumání umožněna.

Cenová regulace v oblasti vnitrostátní autobusové dopravy tak jak je stanovena cenovými výměry žalovaného, se může podle žalobce uplatňovat pouze pro situace, kdy je tato linková doprava provozována v rámci dotovaných závazků veřejných služeb, tedy dopravci, kteří jsou vlastněni státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi, nebo jsou příjemci dotací z veřejných rozpočtů. Žalovaný stanovením závazného postupu pro tvorbu ceny podle žalobce de facto nepovoluje dopravci nákup nového luxusního autobusu do svého majetku a nutí tak dopravce, aby si provozování tohoto autobusu obstaral formou finančního nebo operativního leasingu. Dopravci podle žalobce je tak způsobována škoda, neboť je povinen platit úroky za pronájem autobusu. Žalobce je názoru, že pokud má stát zájem i na regulaci cen v prostředí, kde funguje volná hospodářská soutěž, je třeba tuto regulaci považovat za omezení vlastnického práva.

Žalobce upozornil na nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 ze dne 26.6.1969, ve znění Rady (EHS) č. 18936/91 ze dne 20.6.1991 a má za to, že uložení povinnosti respektovat regulované ceny odpovídá uložení závazku veřejné služby ve smyslu uvedeného nařízení. Je tedy podle žalobce na místě poskytnutí odpovídající kompenzace. V opačném případě jde o nerovné zacházení s jednotlivými dopravci, neboť dopravci napojení na veřejné rozpočty na základě smluv o veřejných službách tyto poskytnuté slevy mají kompenzovány v rámci úhrady prokazatelné ztráty.

K samotné existenci předmětných výměrů žalovaného žalobce uvedl, že předmětné cenové výměry, které mají být pouze nástrojem státní politiky regulace cen, ve skutečnosti stanoví obecná pravidla-určené podmínky pro veřejnou vnitrostátní silniční linkovou osobní

dopravu, podle kterých mají dopravci postupovat. Proto tyto výměry vybočují ze zákonných podmínek pro cenovou regulaci, které stanoví zákon o cenách a také neodpovídají ústavním pravidlům.

Omezení vlastnického práva je podle žalobce možné pouze na základě zákona, ve veřejném zájmu a za přiměřenou úplatu. Pokud bude připuštěna podle žalobce existence veřejného zájmu na regulaci cen osobní autobusové dopravy provozované dopravcem, jež není příjemcem dotací či jiných prostředků z veřejných rozpočtů, není tak splněna podmínka přiměřené úplaty.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a neoprávněnou, a proto navrhl její zamítnutí. Zdůraznil, že žádná z předložených žalobních námitek nesměřuje vůči kontrolnímu zjištění samotnému, v žalobě žalobce netvrdí, že by se nedopustil porušení cenových předpisů, za které mu byla uložena pokuta, ani žalobce nenamítá žádná procesní pochybení. Podstata směřuje výhradně do zpochybňování správnosti cenové regulace v linkové autobusové dopravě. Žalovaný upozornil, že je povinen se řídit platným právním řádem a cenové výměry jsou součástí platné legislativy. A protože žalovaný vydal své správní rozhodnutí v souladu s platnou legislativou, nemohl být žalobce zkrácen na svých právech. Reagoval také na uvedené skutečnosti v žalobě.

Ve správním spise se pak mimo jiné nachází protokol FŘBR/22b/2008 z kontroly dodržování zákona č. 526/1990 Sb. ze dne 9.12.2008 č.j.: 20273/08-2700-700601 sepsaný pracovníky Finančního ředitelství v Brně vč. příloh a to ceníku jízdného v pravidelné autobusové dopravě pro roky 2004-2008, výpočtu přiměřeného zisku a koeficientu věcně usměrňovaných cen „k“ k 1.1.2007 a 1.1.2008, propočtu věcně usměrňovaných cen obvyčejného jízdného rok 2007 a 2008; vyjádření žalobce ze dne 22.12.2008 k protokolu o provedení cenové kontroly FŘBR/22b/2008, dodatek protokolu FŘBR/22b/2008 ze dne 9.1.2009; oznámení Finančního ředitelství v Brně o zahájení správního řízení ze dne 30.1.2009 č.j.: 1850/09-2700-70001; rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 17.2.2009 č.j.: 2448/09-2700-700601 R-6; odvolání žalobce ze dne 24.2.2009 vč. jeho doplnění ze dne 4.3.2009; rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 2.4.2009 č.j. 16/24251/2009/1625; rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 21.5.2009 č.j.: 7826/09-2700-700601 R-20; odvolání žalobce ze dne 8.6.2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2009 č.j.16/53715/2009/1634.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20.12.2013, č.j. 8Ca 219/2009-92 byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6.6.2014, č.j. 4 As 48/2014-71 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.12.2013, č.j. 8Ca 219/2009-92 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při ústím jednání konaném dne 29.1.2015 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb. prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený maximální rozsah možného zvýšení cen, maximální podíl promítnutí změny cen určených vstupů nebo závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1.

Podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. věcné usměrňování cen spočívá ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou

- a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo
- b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo
- c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci.

Podle § 6 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. tento způsob regulace cen platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží.

Podle § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb. v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republik usměrnit tvorbu cen podle tohoto zákona (regulace cen).

Jak již bylo městským soudem uvedeno v jeho rozsudku ze dne 20.12.2013 č.j. 8Ca 219/2009-92 v dané věci byla žalobci rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 21.5.2009 č.j.: 7826/09-2700-700601 R-20 na základě provedené kontroly uložena pokuta podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. ve výši 1 000 000,- Kč za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se žalobce jako prodávající dopustil tím, že při uplatnění věcně usměrňovaných cen veřejné vnitrostátní pravidelné autobusové dopravy (dále jen linková doprava) kromě městské hromadné dopravy a dopravy příměstské provozované v rámci městské hromadné dopravy a veřejné linkové dopravy vnitrostátní provozované v rámci integrované dopravy se stanovenými maximálními cenami podle části I. oddílu B položky č. 2 výměrů MF platných pro roky 2007 a 2008 tím, že při výpočtu koeficientu „k“ pro propočten cen jízdného v linkové dopravě v letech 2007 a 2008 zahrnul do tohoto výpočtu ekonomicky neoprávněné náklady - silniční daň, přesto, že vozidla zabezpečující linkovou osobní vnitrostátní přepravu jsou od této daně osvobozena (§ 3 písm. c) zákona č. 16/1993 Sb.). Kontrolou bylo také prokázáno, že dopravcem uplatněné ceny plného jízdného pro roky 2007 a 2008 (propočtené z cen uvedených v příloze předmětných cenových výměrů upravených koeficientem k), na více než 50 % provozovaných linkách přesahují maximálně možnou-vypočtenou věcně usměrňovanou cenu jízdného (na některých spojích o více jak 40,- Kč na ceně jedné jízdenky). Dopravce dále zvýšil propočtenou věcně usměrňovanou cenu v rozmezí do 20 % bez doložení souhlasu příslušného dopravního úřadu, v roce 2007 na 19 spojích, v roce 2008 na 26 spojích. Podle předmětného rozhodnutí žalobce tedy tímto nerespektoval závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb. Pokuta pak byla uložena za období od 1.1.2007 do 31.12.2008. Žalovaný na základě žalobcem podaného odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí toto rozhodnutí změnil, jak výše uvedeno tak, že výši uložené pokuty stanovil na 900 000, Kč a pokutu uložil za období od 1.1.2007 do 28.9.2008.

Žalobce v podané žalobě nenamítá a netvrdí, že by se nedopustil porušení cenových předpisů tak, jak předmětná rozhodnutí uvádějí. Žalobce v žalobě zpochybňuje správnost

cenové regulace v linkové autobusové dopravě a má za to, že cenové výměry žalovaného, podle kterých byly v letech 2007 a 2008 stanoveny ceny vnitrostátní silniční linkové osobní autobusové dopravy, nejsou v souladu se zákonem č. 526/1990 Sb.

Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 6.8.2010 č.j. 2 Ao 3/2010-55 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „...je naprosto zřetelné, že Ústavní soud považuje prostředky cenové regulace za právní předpisy. Judikatura stojící na tomto stanovisku je totiž pozdější než judikatura považující nástroj cenové regulace za akt sice normativní povahy, ale nikoliv však právní předpis. Krom toho, že citovaná soudní rozhodnutí jsou pozdější, jsou také četnější a navíc se jedná převážně o plenární nálezy, zatímco dřívější částečně protichůdná judikatura byla tvořena co do formy jen nálezy senátními. Ze závěru, že cenová rozhodnutí jsou svým charakterem právními předpisy, ostatně vychází ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud. Z rozsudku ze dne 9. 10. 2003, č. j. 7 A 6/2002 - 50, publ. pod č. 783/2006 Sb. NSS, vyplývá, že rozhodnutí cenového orgánu o zařazení zboží do seznamu zboží s regulovanými cenami podle § 10 zákona o cenách, je pramenem práva. V rozsudku ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 As 4/2004 - 138, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud posuzoval charakter cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o způsobu výpočtu cen za propojení podle tehdy účinného § 78 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Dospěl přitom k závěru, že je abstraktním aktem normativní povahy, který nemá charakter rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. Pokud je proti takovému aktu podána žaloba, soud ji odmítne. K témuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2007, č. j. 5 As 34/2006 - 118, publ. pod č. 1503/2008 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 6 As 34/2005 - 66, www.nssoud.cz.“

K námitce žalobce, že rozhodnutí cenových orgánů o cenové regulaci (cenový výměr) musí být přezkoumatelné a možnost jeho přezkoumání umožněna, opak je porušením článku 36 odst. 2 Listiny, soud konstatuje, že vzhledem ke shora uvedenému jsou cenová rozhodnutí svým charakterem právními předpisy a jedná se tedy o legislativní normu. Proto nemohlo dojít k porušení článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že na soud se může obrátit ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, aby soud přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. V daném případě tedy předmětný cenový výměr je právním předpisem, nikoli rozhodnutím, které má na mysli článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Soud dále konstatuje, že ve výše uvedeném ust. § 6 zákona č. 526/1990 Sb. jsou uvedeny podmínky věcného usměrňování cen. Podle § 10 zákona č. 526/1990 Sb. cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2, kraje a obce svým nařízením, zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Předpisy o regulaci cen podle odstavce 1 zveřejňuje Ministerstvo financí v Cenovém věstníku, Ministerstvo zdravotnictví ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví, Energetický regulační úřad v Energetickém regulačním věstníku a Český telekomunikační úřad v Poštovním věstníku. Jejich vydání vyhlášují ve Sbírce zákonů podle zvláštního právního předpisu. Kraje a obce svá nařízení zveřejňují způsobem stanoveným zvláštním právním předpisem. Cenové rozhodnutí nabývá platnosti dnem uveřejnění v příslušném věstníku a účinnosti nabývá dnem stanoveným v cenovém rozhodnutí, nejdříve však dnem uveřejnění. Jak uvedl žalovaný, a soud se s ním v uvedeném ztotožňuje, na základě tohoto ustanovení je Cenovým rozhodnutím-výměrem Ministerstva financí č. 01 pro příslušný rok vydáván seznam zboží, na které se vztahují regulované ceny a podmínky pro jejich regulaci. Tímto zákonným způsobem byla do regulace zahrnuta i veřejná vnitrostátní pravidelná autobusová doprava. Podle ustanovení části II. položky č. 4 Výměrů MF č. 01/2007 a 01/2008 je zbožím s regulovanou

cenou veřejná vnitrostátní pravidelná autobusová doprava, která je regulovaná pro všechny prodávající určeného druhu zboží bez ohledu na to, zda má přepravce uzavřenou smlouvu o závazku veřejné služby.

Vzhledem k tomu, že cenové rozhodnutí-výměr MF má charakter právní normy, nejedná se tedy o závazkový vztah, ale o povinnost vyplývající z předpisu, je odkaz žalobce na nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 nepatřičný. Soud má tedy, stejně jako žalovaný, za to, že institut závazku veřejné služby nelze směřovat s institutem cenové regulace.

Dále Městský soud v Praze posoudil předmětnou věc na základě pokynu Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku sp.zn. 4 As 48/2014 ze dne 6.6.2014, jímž byl předchozí rozsudek zdejšího soudu zrušen a soudu bylo uloženo tedy věc znovu projednat a rozhodnout s výslovným pokynem zabývat se námitkou ohledně aplikovatelnosti cenového výměru tak, jak ji žalobce vyjádřil v žalobě v části III. pod písmeny b) a d) s tím, že to je stěžejní žalobní námitka. Soud dospěl k závěru, že argumenty, které zde žalobce přednesl, nejsou důvodné.

Žalobce především tvrdil, že cenová regulace v oblasti vnitrostátní linkové autobusové dopravy, tak jak je stanovena cenovými výměry, se může uplatňovat pouze pro situace, kdy je tato linková doprava provozována v rámci dotovaných závazků veřejných služeb s tím, že se jedná o dopravce, kteří jsou vlastněni státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi, nebo jsou příjemci dotací z veřejných rozpočtů, s tím, že takto veřejný dopravce není závislý na skutečně vynaložených nákladech, ani na vytíženosti provozovaných linek, volná hospodářská soutěž se zde neuplatní a v těchto situacích je cenová regulace zcela na místě. Dále tedy rozebíral jaksi podstatu poskytování, nebo provozování dopravy v rámci závazku veřejné služby a tvrdil, že tedy uložení povinnosti respektovat regulované ceny odpovídá uložení závazku veřejné služby ve smyslu nařízení Rady EHS č.1191/69, a že je tedy na místě poskytnutí odpovídající kompenzace, zatímco v opačném případě jde o nerovné zacházení s jednotlivými dopravci. Tuto námitku tedy soud musel odmítnout, protože zjevně tedy neodpovídá realitě.

Obecně neplatí, že by se cenová regulace musela týkat jenom těch podnikatelských subjektů, které provozují nejenom vnitrostátní linkovou autobusovou dopravu, ale obecně jakoukoliv dopravu v rámci závazku veřejné služby. Nejenom že takto to v příslušném cenovém výměru není uvedeno, že by se tedy týkal jenom dopravců poskytujících vnitrostátní linkovou autobusovou dopravu v rámci závazku veřejné služby, ale ono to neodpovídá ani tomu základnímu zákonnému předpokladu podle zákona o cenách, předpokladu pro to, aby k cenové regulaci mohlo vůbec dojít. V ust. § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb. se uvádí, že v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republik usměrnit tvorbu cen podle tohoto zákona (regulace cen). Aniž by dál bylo tedy jakkoliv vymezeno, že se taková regulace bude týkat jenom dopravců, tedy poskytujících dopravu na základě závazku veřejné služby nebo jinak. Jinými slovy, jakýkoliv dopravce a obecně se dá říci jakýkoliv poskytovatel jakékoliv služby, nebo dodavatel jakéhokoliv zboží může být cenově regulován. Takže tahle první námitka nebyla shledána důvodnou.

Další námitka pak spočívá v tvrzení, že jakákoliv cenová regulace představuje zásah do vlastnického práva, když tedy může dojít k tomu, že si vlastník nemůže svobodně sjednat

cenu, ale je nucen provést službu za cenu regulovanou, a jestliže stanovená regulovaná cena nedosahuje výše ceny obvyklé a stát rozdíl mezi cenou zákonem regulovanou a cenou obvyklou nenahrazuje, lze vnímat takové omezení vlastnického práva jako porušení článku 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dále, že cenová regulace nemá-li přesáhnout meze ústavnosti, nesmí evidentně snížit cenu tak, aby tato, vzhledem ke všem prokázaným a nutně vynaloženým nákladům eliminovala možnost alespoň jejich návratnosti, neboť v takovém případě by intrigovala popření účelu všech funkcí vlastnictví. Žalobce také uvedl, že omezení vlastnického práva je možné pouze na základě zákona o veřejném zájmu a za přiměřenou úplatu s tím, že pokud připustíme existenci veřejného zájmu na regulaci cen osobní autobusové dopravy provozované dopravcem, jenž není příjemcem dotací či jiných prostředků z veřejných rozpočtů, není splněna podmínka přiměřené úplaty.

Tato námitka by dle názoru soudu mohla být důvodná, pokud by skutečně bylo zřejmé, že cena tak, jak je stanovená regulačním opatřením, tedy předmětným cenovým výměrem (č. 01/2007 či 01/2008), skutečně nedosahuje ceny obvyklé, nezahrnuje nebo nezohledňuje všechny nutně vynaložené náklady a neumožňuje poskytovateli předmětné služby možnost zisku. V takovém případě by bylo možné mít za to, že takto regulovaná cena je v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Problém formulované žaloby, resp. žalobní námitky pod písm. d) v části III. žaloby je však v tom, že to jsou pouze obecná tvrzení, která však žalobce nijak konkrétně nerozvedl a zejména nedoložil a v podstatě ani netvrdí na základě řekněme nějakého konkrétního propočtu, že by cena tak, jak je regulovaná předmětným cenovým výměrem, jaksi měla tyto vady, tedy že by nezohledňovala nutně vynaložené náklady a že by neumožňovala dopravci možnost tvorby zisku. V podstatě to, co je uvedeno pod písm. d) je jakási obecná deklamace toho, že by tedy cena takto nesprávně stanovená byla v rozporu s Ústavou a Listinou, ale nijak z toho nevyplyvá, že by těmito vadami trpěla cena, která je výsledkem oné cenové regulace, vyjádřené v namítaném, nebo zpochybňovaném cenovém výměru, na jehož základě byla posuzována činnost žalobce a na jehož základě vlastně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že předmětná žalobní námitka tak, jak je vyjádřena pod písm. d) je tedy v podstatě zcela nekonkrétní a nedá se z ní určit, jak se tedy vztahuje k předmětnému cenovému výměru a nedá se z ní určit, že by skutečně jím nařízená cenová regulace porušovala práva žalobce chráněná Ústavou, soudu tedy nezbylo, než i tuto námitku shledat nedůvodnou a jako takovou ji zamítnout.

Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§110 odst. 4 s.ř.s.) tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, resp. že žádná z námitek žalobce není důvodná a tedy rozhodl o zamítnutí žaloby podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:

Simona Štěpinová